

ת"פ 20346/06/14 - מדינת ישראל נגד רונן אברמוב, בוריס רברמוב, נטלי אברמוב

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 20346-06-14 מדינת ישראל נ' אברמוב(עציר) ואח'

לפני בעניין:	כבוד השופטת חנה מרים לומפ מדינת ישראל	המאשימה
	על ידי ב"כ עו"ד מוסא עבאס נגד	עניינו הסתיים עניינו הסתיים
	1. רונן אברמוב (עציר) 2. בוריס רברמוב (עציר) 3. נטלי אברמוב על ידי ב"כ עו"ד חגית רוזנברג	הנאשמים

גזר דין בעניינה של נאשמת 3

רקע

1. נאשמת 3 (להלן: "הנאשמת") הועמדה לדין ביחד עם נאשם 1 ונאשם 2. בדיון שנערך לפניי ביום 6.3.16, לאחר שהסתיימה פרשת התביעה ונשמעו עדי התביעה, כתב האישום תוקן והנאשמים חזרו בהם מכפירתם והודו בעובדות כתב האישום המתוקן. נאשם 1 הורשע על פי הודאתו בעבירה של החזקת סמים לצריכה עצמית לפי סעיף 7(א) בצירוף סעיף 7(ג) סיפא לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש), התשל"ג-1973 (להלן: "פקודת הסמים המסוכנים") ובעבירה של שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "החוק") וזוכה מעבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק ומעבירה של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות לפי סעיף 274(1) לחוק. על נאשם 1 נגזר עונש של מאסר מותנה למשך 30 ימים וקנס כספי בסך של 500 ₪. נאשם 2 הורשע על פי הודאתו בעבירה של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות לפי סעיף 274(1) לחוק. על נאשם 2 נגזר בדיון שנערך לפניי ביום 5.4.16 עונש של שלושה חודשי מאסר, חודשיים בחופף וחודש במצטבר למאסר אותו ריצה נאשם 2 באותה העת וכן שלושה חודשי מאסר מותנה.
2. הנאשמת הורשעה על פי הודאתה במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "החוק") ובשתי עבירות של תקיפת שוטר לפי סעיף 273 לחוק.
3. במסגרת הסדר הטיעון לא הייתה הסכמה בין הצדדים לעניין העונש ובדיון שנערך לפניי ביום 11.4.16

ב"כ נאשמת 3 ביקשה כי יתקבל תסקיר שירות מבחן בעניינה של נאשמת 3, אשר יבחן הן את שאלת ההרשעה והן את שאלת העונש. בית המשפט ביקש משירות המבחן להכין תסקיר בעניינה של הנאשמת שלאחריו הצדדים יטענו לעונש באופן חופשי.

4. מעובדות כתב האישום המתוקן בעניינה של הנאשמת עולה כי ביום 1.4.12, סמוך לשעה 17:00, הגיעו כוחות משטרה (להלן: "**השוטרים**") לביתו של נאשם 1, כאשר ברשותם צו חיפוש חתום על ידי שופט והחלו בעריכת חיפוש, תוך שהם נועלים את דלת הבית באמצעות בריח. במהלך עריכת החיפוש, הגיעו למקום הנאשמת ואמם של הנאשמים, רוזה אברמוב ז"ל, אשר נפטרה לאחר האירוע המתואר בכתב האישום (להלן: "**האם**"), מלוות באשתו של נאשם 1. הנאשמת והאם התדפקו על הדלת וניסו לפתוח את הדלת, אף כי השוטר אהוד יפרח (להלן: "**אהוד**") צעק מספר פעמים, כי מדובר בכוח משטרה העורך חיפוש במקום. הנאשמת לא שמעה את צעקותיהם. לבסוף, בניסיון להרגיע את האם והנאשמת, פתח אהוד את הדלת, כאשר השוטר סאמר אבו ג'נב (להלן: "**סאמר**") עומד מולה. מייד עם פתיחתה, הדפה הנאשמת את הדלת, התפרצה לבית, התנפלה על סאמר, הלמה באגרופיה בפניו וסטרה לו. אף האם צעקה ודחפה את השוטרים. כתוצאה מתקיפה הנאשמת, סבל סאמר מדימום רב באפו, ואחת משיניו נשברה. סאמר סבל מכאבים עזים ומסחרחורות ונזקק לטיפול רפואי. אהוד סייע לסאמר להרחיק את הנאשמת והאם ממנו, תוך שהוא צועק "משטרה". לאחר שהאם תקפה אף את השוטר אליהן חי, הוצאו הנאשמת והאם מהבית. אהוד הזעיק כוח משטרה נוסף, על מנת שייסייע לכוחות הנמצאים בבית (להלן: "**כוח הסייע**"). השוטרים תהילה שטרית (להלן: "**תהילה**") ודאהש קשקוש (להלן: "**דאהש**"), שנמנו על כוח זה, הגיעו למקום. בהגיעם, עמדו הנאשמת יחד עם נאשם 2 והאם, מחוץ לבית, הלמו בדלת וניסו לפתחה. בשלב זה, ברח נאשם 2 מהמקום. בהמשך חזר נאשם 2 לבניין, רץ לתוכו, שמע את צעקות אמו וראה את אחותו מוטלת על המדרגות עקב גז הפלפל, ובתגובה לכך יצא בריצה וקפץ על דאהש בפניו, תפס בו בצווארו בחוזקה, תוך ששניהם נשענים על מעקה בטיחות בבניין. דאהש ניסה להשתחרר מאחיזתו של נאשם 2, והכה את נאשם 2 בראשו באמצעות מיכל גז הפלפל שהיה ברשותו. במהלך כך, אחזה הנאשמת בחזקה באשכיו של דאהש, וגרמה לו להתפתל מכאבים. תהילה ניסתה לסייע לדאהש, ולמשוך את הנאשמת ממנו, ולאחר שניסתה להתקשר ולבקש סיוע נוסף, הדפה אותה הנאשמת באמצעות ידה בפניה וגרמה לתהילה להפיל את מכשיר הטלפון הנייד בו אחזה על מנת להזעיק סיוע. במעשיה המתוארים לעיל, תקפה הנאשמת שוטרים וגרמה להם חבלות של ממש וכן גרמה לשוטר סאמר חבלה חמורה.

תסקיר שירות המבחן

5. מתסקיר שירות המבחן בעניינה של הנאשמת עולה כי הנאשמת בת 36, רווקה ואם לילד בן 14, כיום היא עובדת כעצמאית בתחום הקוסמטיקה.
6. הנאשמת נולדה בקווקז ועלתה לארץ עם חמשת בני משפחתה בגיל 14. היא סיימה 12 שנות לימוד ללא תעודת בגרות ובמקביל עבדה בעבודות שונות באופן קבוע על מנת לסייע בפרנסת בני משפחתה. לצבא לא התגייסה לדבריה מטעמי דת.

7. משפחת מוצאה של הנאשמת מנתה זוג הורים ושבעה אחים. אביה נפטר באופן פתאומי בהיותה צעירה ואמה נפטרה לפני מספר שנים. הנאשמת שיתפה את קצינת המבחן כי חוותה ילדות נורמטיבית ומטיבה בשנות ילדותה הראשונות, אולם בהמשך חוותה משברים חוזרים ונשנים כאשר נפטרו שלושה מאחיה כתוצאה ממחלה תורשתית, כך שהתקשתה לתפקד והייתה נתונה בדיכאון. עוד סיפרה כי אמה עברה תאונת דרכים ונזקקה לעזרה סיעודית במשך תקופה ארוכה, כך שהנאשמת נאלצה מגיל צעיר לטפל באמה ואחיה ולפרנסם.

8. כיום, לנאשמת אחות אחת המתגוררת בקווקז ומתמודדת עם בעיות נפשיות ועוד שני אחים קטנים ממנה - נאשם 1 ונאשם 2 המצויים במאסר בגין עבירת אלימות. היא שיתפה את קצינת המבחן כי כיום היא מסייעת להם רבות, והתרשמותה של קצינת המבחן היא כי הנאשמת חווה את הטיפול בהם כאילו היו ילדיה שלה.

9. אשר לביצוע העבירה, הנאשמת התקשתה ליטול אחריות מלאה למעשיה וניכר כי ראתה את עצמה כקורבן בשל התנהגותם של השוטרים. קצינת המבחן התרשמה כי לנאשמת תחושת אחריות, תלות וחוסר מובחנות בינה ובין בני משפחתה, כך שכאשר מי מבני משפחתה נקלע למצוקה, היא חווה זאת כמצוקתה, ופועלת מתוך דחף וצורך עז להגן עליהם כפי שנהגה כלפיהם בעבר, בעת היותם ילדים קטנים. עוד העריכה קצינת המבחן כי הדפוסים ההרסניים אשר סייעו לנאשמת לשרוד בילדותה את החוויות הקשות אותם חוותה כאמור, התקבעו אצל הנאשמת, וכיום היא מתקשה להתנתק מהם. עוד התרשמה קצינת המבחן כי בין שאר הדפוסים שהתקבעו בה נכללת גם חרדת נטישה על רקע אובדנים שחוותה, וכתוצאה מכך מנהלת כיום קשר סימביוטי, תלותי ובעייתי עם אחיה, ללא יכולת מובחנות ומופרדות.

10. אשר להערכת הסיכון וסיכויי השיקום, מסרה קצינת המבחן כי מדובר בנאשמת אשר חוותה משברים רבים ומתמשכים בחייה שטרם עובדו, שהתבגרה בטרם עת וכתוצאה מכך נמצאת במערכת יחסים סימביוטית ולא מטיבה עם בני משפחתה, כל אלו מהווים גורמי סיכון להישנות מעורבות פלילית נוספת בעתיד. לצד כל זאת, קצינת המבחן ציינה את הצלחותיה של הנאשמת על אף קשייה הרבים לתפקד בתחום לימודי ובתחום התעסוקה והיא הביעה רצון ראשוני להשתלב בטיפול, כל אלו מהווים לדעתה גורמי סיכוי לשיקום.

11. אשר לשאלת ההרשעה, קצינת המבחן המליצה לבטל את ההרשעה, נוכח העובדה כי זוהי לה עבירה ראשונה, וכיוון שהרשעה בדין עלולה לפגוע בהמשך תעסוקתה. לפיכך, המליצה קצינת המבחן להטיל על הנאשמת צו שירות לתועלת הציבור בהיקף של 180 שעות וכן להשית עליה צו מבחן, אשר יישא אופי פיקוחי, כאשר שירות המבחן יפקח על השתלבותה בטיפול פרטני אותו תבצע באופן עצמאי על פי בקשתה.

טיעוני הצדדים לעונש

12. ב"כ המאשימה בטיעוניו מסר כי הערכים המוגנים שבבסיס העבירות בהן הורשעה הנאשמת הן שמירת חיי אדם וביטחון הציבור, שמירה על שלטון החוק, ביטחונם של השוטרים, הסדר הציבורי והצורך לאפשר

לשומרי החוק לבצע את תפקידם ללא מורא. ערכים אלו מקבלים משנה תוקף לאור קביעת המחוקק כי בעבירת תקיפת שוטר נקבע עונש מינימום של חודש מאסר.

13. אשר לנסיבות ביצוע העבירה, ב"כ המאשימה ציין כי חלקה של הנאשמת הוא העיקרי והמרכזי ביותר. מדובר ברצף אירועים אלימים ולא רק אחד, הנאשמת תקפה שלוש פעמים שוטרים שהיו במקום, כאשר יש לנקוף לזכותה כי בפעם הראשונה, בה תקפה את השוטר סאמר, לא ידעה כי הוא שוטר. לסאמר נגרם נזק משמעותי, דימום באף ושבר בשן. לאחר מכן, לא פסקה התנהגותה האלימה של הנאשמת, והיא תקפה את השוטר דאהש, וכשהגיעה השוטרת תהילה לסייע לו, היא תקפה גם אותה. כך שהנאשמת פגעה בשני שוטרים אלו בידעה כי מדובר בשוטרים. על כן, לגישת ב"כ המאשימה מתחם הענישה ההולמת אירוע זה נע בין שישה חודשי מאסר בפועל ועד לעשרים וארבעה חודשי מאסר בפועל.

14. אשר לשאלת ההרשעה סבר ב"כ המאשימה שאין לקבל את המלצת שירות המבחן באשר לביטול ההרשעה, וזאת מאחר שמעשיה של הנאשמת לא עומדים בתנאי הלכת "כתב", בשים לב חומרת העבירות וכן בשל העובדה כי הנאשמת עובדת כקוסמטיקאית עצמאית, ועל כן לא יגרם לה נזק קונקרטי כתוצאה מהרשעתה. אשר לעונש המתאים, לדידו, נוכח העובדה כי הנאשמת בת 36, אם חד הורית, ללא עבר פלילי ומעת ביצוע העבירות חלפו למעלה מחמש שנים בהן לא נפתחו לה תיקים נוספים, עתר להשית עליה עונש ברף התחתון של מתחם העונש ההולם.

15. ב"כ הנאשמת ביקשה לבטל את הרשעתה של הנאשמת ולאמץ את המלצת שירות המבחן בעניינה, שכן לדידה עניינה של הנאשמת עונה על התנאים שנקבעו בהלכת כתב, מאחר שבתסקיר שירות המבחן צוין במפורש כי הרשעה עלולה לפגוע בתעסוקתה של הנאשמת, וזאת משום שהיא מנהלת מכון קוסמטי ומלמדת לימודי קוסמטיקה בבית ספר לקוסמטיקה. כמו כן לצורך מכשירים שהיא מייבאת לארץ נדרש אישורו של משרד הבריאות ובכדי לייבא מכשירים לארץ נבדק הרישום הפלילי של המייבא, כך שהמשך עבודתה עלול להיות מושפע מכך.

16. אשר לנסיבות ביצוע העבירה, ב"כ הנאשמת הדגישה כי הנאשמת פגעה בשוטר סאמר מבלי שידעה שמדובר בשוטר, אלא חשבה שמדובר באדם שנכנס לבית אחיה ופוגע בו. היא נקראה למקום על ידי גיסתה, שחששה לשלום בעלה ולא רצתה להגיע לידי עבירה על החוק. מעבר לכך, השוטרים התנהגו בצורה אלימה וריססו בגז פלפל ללא אבחנה את הנאשמת וגם את אמה.

17. אשר לעונש המתאים, ב"כ הנאשמת ציינה את היעדר עברה הפלילי, את העובדה כי מדובר בנאשמת מפרנסת יחידה, התומכת כלכלית באחיה ובמשפחתו של נאשם 1, והיא אם חד הורית לבת 13 וחצי הסובלת מבעיות רפואיות קשות ונזקקת לעירוי דם מד"י שבוע.

18. הנאשמת בדבריה האחרונים מסרה כי אין לה מה להוסיף מעבר לדברי באת כוחה.

שאלת ההרשעה

19. בבוא בית המשפט לחרוג מהכלל לפיו יש להרשיע בפלילים על בית המשפט לבחון על פי הלכת כתב, **רע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל**, הצטברותם של שני תנאים. התנאי הראשון הוא כי סוג העבירה ונסיבות ביצועה מאפשרים לחרוג מהכלל לפיו יש להרשיע נאשם בפלילים, וזאת מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים. שנית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם. על הלכה זו חזר כב' השופט שוהם **בע"פ 7109/14 סייג נ' מדינת ישראל** (ניתן 20.11.14). בהקשר זה יוער כי לידי ככל שמדרג העבירה ונסיבותיה חמורים יותר, כך גם על היקף הראיות הנדרשות כדי לבסס את הטענה לפגיעה חמורה בשיקום להיות משמעותי יותר.

20. ביהמ"ש העליון קבע, בשורה ארוכה של פסקי דין כי רק בנסיבות יוצאות דופן, בהן אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה, ינקוט בית המשפט בחלופה של הטלת ענישה ללא הרשעה. ההימנעות מן ההרשעה הופכת לקשה יותר ככל שהעבירה חמורה יותר, שכן ניצבת השאלה בכל עוצמתה - האם, בנסיבות המיוחדות של העניין, השיקול האינדיבידואלי, על היבטיו השונים, גובר על השיקול הציבורי-מערכתי הכללי. (ר', ע"פ 2513/96, 3467 מדינת ישראל נ' שמש ואח', פ"ד נ (3) 682), ע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד נד (3) 685, וכן ע"פ 9893/06 **אסנת אלון-לאופר נ' מדינת ישראל**, (מיום 31/12/07)).

21. העונש הקבוע לצד העבירות בהן הורשעה הנאשמת הוא עד שלוש שנות מאסר, מדובר בעבירות מסוג עוון. יחד עם זאת, **בכל הנוגע לסוג העבירות ולנסיבות ביצוען** - מדובר באירוע בו יש לראות בחומרה את מעשיה של הנאשמת. עסקינן בנאשמת אשר הדפה את דלת הבית בו התגורר נאשם 1, התפרצה לבית, התנפלה על השוטר סאמר, הלמה באגרופיה בפניו וסטרה לו. אומנם היא לא ידעה כי מדובר בשוטר, אך מדובר בתקיפה משמעותית של אדם, שגרמה לו לחבלות לא פשוטות בפנים. זאת ועוד, חומרה יתרה נעוצה בכך שמדובר בביצוע מתמשך של העבירה, במהלכו הנאשמת לאחר שתקפה את השוטר סאמר, תקפה באלימות את השוטר דאהש, אשר הגיע לסייע לכוח השוטרים שביצע את החיפוש בביתו של נאשם 1, כך שאחזה בחזקה באשכיו וגרמה לו להתפתל מכאבים. בהמשך, הנאשמת לא פסקה להתנהג באופן אלים, וכאשר השוטרת תהילה ניסתה לסייע לשוטר דאהש ולמשוך את נאשמת 3 ממנו, נאשמת 3 הדפה אותה באמצעות ידה בפניה וגרמה לשוטרת תהילה להפיל את מכשיר הטלפון הנייד בו אחזה על מנת להזעיק סיוע. כלומר הייתה לנאשמת הזדמנות להפסיק את מעשי התקיפה, אך היא המשיכה לנהוג באלימות. טיב המעשים, כמו גם החזרה על האלימות כלפי שלושה שוטרים שונים במשך זמן קצר, מלמדים כי אין אנו עוסקים במעידה רגעית וחד-פעמית. אוסיף ואומר כי חלקה של נאשמת 3 בביצוע העבירה הוא עיקרי.

22. לא נעלמו מעיני מכלול הנסיבות לקולא, כי אין מדובר באירוע אשר קדם לו תכנון מוקדם, אלא חששה של הנאשמת הוביל לאירוע וזאת לאחר שמצאה את דלת ביתו של אחיה, נאשם 1, נעולה והיא ואמה התדפקו על הדלת וניסו לפתוח אותה וכאשר נפתחה הדלת והשוטר סאמר עמד בכניסה נאשמת 3 חששה מכך שאדם זר נמצא בביתו של אחיה ועל כן כתגובה אינסטינקטיבית היא תקפה אותו. כן, מעובדות כתב האישום עולה כי השוטרים ריססו עליה ועל אמה גז פלפל והיא הייתה מוטלת על הרצפה וכן כי נאשם 2

הוכה בראשו על ידי שוטר שעה שנחלצה לעזרתו. זאת ועוד הנאשמת נעדרת עבר פלילי וזוהי לה מעידתה היחידה בפלילים, הודאתה במעשים, הבעת הצער והחרטה וכן הרקע הנטען לביצוע מעשיהם כמפורט בתסקיר שירות המבחן. כמו כן, הנאשמת מנהלת אורח חיים נורמטיבי ונראה כי ההליך הפלילי עצמו היווה עבורה גורם עונשי מרתיע ונראה כי מגלה נכונות ורצון להסתייע באנשי טיפול. לכך מצטרף חלוף זמן משמעותי מאז ביצוע העבירה של מעל לארבע שנים. כאשר לא נפתחו נגד הנאשמת בזמן זה תיקים נוספים.

23. מאחר שאני סבורה כי נוכח נסיבות אלה מדובר בעבירה במדרג חומרה בינוני יש צורך בהוכחת פגיעה משמעותית וקונקרטית בשיקומה של הנאשמת, כדי לשקול חריגה מהכלל לפיו יש להרשיע נאשם בפלילים.

24. אשר לתנאי השני בהלכת כתב שעניינו **פגיעה חמורה בשיקומם של הנאשמים** - נקודת המוצא היא כי על ההגנה לשכנע כי הרשעה בדין תוביל ליצירת נזק קונקרטי וממשי בשיקומה או בעתידה של הנאשמת. ראשית, הנאשמת לא עמדה בנטל זה להוכיח את הפגיעה הקונקרטית בה, שכן מלבד דברי ב"כ בעת הטיעונים לעונש כי יפגע עיסוקה, לא הובאו כל ראיות בעניין. מה גם שכלל לא ברור כי אכן הרשעה תוביל לכך שהנאשמת לא תוכל להמשיך לעסוק בתחומה עוד. כאמור, מעשיה של הנאשמת הם חמורים וכך גם היקף הראיות הנדרשות כדי לבסס את הטענה לפגיעה חמורה בשיקום צריך להיות משמעותי יותר.

25. אכן יש להניח כי הרשעת הנאשמת עלולה לפגוע בה ובבני משפחתה, אלא שסבורני כי מדובר בפגיעה שהיא חלק בלתי נפרד מהענישה בפלילים ככלל, אך משמעות ההימנעות מהרשעת הנאשמת כמוה כאמירה סלחנית להתנהלותה. לדידי חומרת נסיבות ביצוע העבירות אינן מאפשרות לוותר על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים ובאינטרסים ציבוריים חיוניים הכוללים שיקולי גמול והרתעה.

26. הנסיבות לקולא בעניינה של הנאשמת ובהן: הודאתה, העדר הרשעות קודמות, הרתעתה האישית בעצם ניהול ההליך הפלילי, ומכלול הנסיבות האישיות כמפורט בתסקיר וכן חלוף הזמן ממועד ביצוע העבירה, כל אלה יקבלו משקל מהותי במלאכת גזירת הדין. עם זאת, לא שוכנעתי כי יש בהם כדי להצדיק חריגה מכלל לפיו יש להרשיע נאשם בפלילים.

27. אשר על כן החלטתי להותיר את הרשעת הנאשמת על כנה.

28. בשולי הדברים אוסיף כי לא נעלמה מעיניי המלצת שירות המבחן לביטול הרשעת הנאשמת. אף שבית-המשפט מייחס משקל מהותי לעמדת שירות המבחן, מדובר בהמלצה בלבד שאינה מחייבת. בעוד ששיקול מרכזי של שירות המבחן הוא שיקום, הרי מתפקידו של בית-המשפט לבחון את התמונה הכוללת ולייחס משקל מתאים למכלול שיקולי הענישה בנסיבות העניין. כאמור, במקרה הנדון דעתי היא כי בכל הנוגע לסוגית ההרשעה, שיקולי הענישה - ובהם הלימה, גמול והרתעה הם השיקולים המרכזיים אותם יש לשקול בנסיבות מקרה זה.

אפנה בענין זה לפסק דינו של בית המשפט העליון (הש' א' גרוניס, הש' מ' נאור והש' נ' הנדל):

"המלצת שירות המבחן בעניינו הייתה כי יש להימנע מהרשעת המערערת. אך כידוע, בית המשפט איננו מחויב לאמץ את המלצת שירות המבחן. מתפקידו של בית המשפט להעריך ולשקול נסיבות רבות ומגוונות, כמו למשל, חומרת העבירה ונפוצותה בציבור, הגנה על שלום הציבור ובטחונו, הרתעת העברין ועבריינים בכוח, וכיוצא באלה. כמובן, שיקולים אלו אינם מתחום שיקוליו של קצין המבחן. השופט היושב בדין הוא אשר ישים במאזני שיקוליו, כאחד השיקולים החשובים, גם את המלצתו של קצין המבחן...הכלל הוא כי מי שהובא לדין ונמצא אשם, יורשע בעבירות שיוחסו לו ואילו "חריג שבחריגים לכלל זה" מותיר בידי בית המשפט סמכות להימנע מהרשעה...", ע"פ 330/10 קרן סרנקו נגד מדינת ישראל.

(לפסיקה עקבית לאורך שנים שצידדה בהותרת הרשעה על כנה בנסיבות דומות או קרובות לאלה בהן עסקין, ראו והשוו ע"פ (ת"א) 70466/03 יחיאל בן משה סבאג נ' מדינת ישראל (2.12.04), ע"פ (ת"א) 72265/06 מדינת ישראל נ' סאלח נאסר (27.1.08), ע"פ (חי') 17462-04-12 שואהנה נ' מדינת ישראל (6.9.12), ת"פ (י-ם) 29272-12-12 מדינת ישראל נ' הייב ואח' (20.10.13), ת"פ 2092-09-09 מ.י. מדור תביעות פלילי ת"א נ' אולגה טורובסקי (19.5.11), ת"פ (ת"א) 8947/01 מדינת ישראל נ' סלע אלירן (1.11.04), ת"פ (נצ') 41808-09-12 מ.י. פרקליטות מחוז הצפון- פלילי נ' מוחמד מחאג'נה (16.12.08), ת"פ (נצ') 41808-09-12 מדינת ישראל נ' מוחמד טאהא (17.2.14), ת"פ (חי') 4927-01-11 מדינת ישראל נ' בוריס ימליאנוב (6.9.11), ת"פ (י-ם) 2635/02 מדינת ישראל נ' אילנה שוהם (22.6.03), ת"פ (י-ם) 1504/04 מדינת ישראל נ' שמיר דוד (17.4.05))

מתחם העונש ההולם

29. על פי סעיף 40ב' לחוק העיקרון המנחה בענישה הוא הלימה, קרי: יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה ונסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בקביעת מתחם העונש ההולם, על בית המשפט להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות לביצוע העבירה.

30. הערך המוגן בבסיס עבירת התקיפה הוא הגנה על ביטחונו, שלומו ושלמות גופו של אדם. ערך זה הוא מהחשובים במארג הערכים החברתי. יחד עם זאת המחוקק קבע לצד עבירה זו עונש מקסימלי של עד שלוש שנות מאסר והיא עבירה מסוג עוון. הערכים החברתיים המוגנים העומדים בבסיס עבירת תקיפת שוטר הם שמירת החיים ושלמות הגוף, הגנה על שלום הציבור, ביטחונו ועל מי שאמונים על אכיפתו וכן שמירה על הסדר הציבורי.

31. בית-המשפט העליון חזר בשורה של פסקי-דין על הצורך להילחם בנגע האלימות באמצעות הטלת עונשי מאסר משמעותיים:

"בית משפט זה קבע ושב וקבע, בפסקי דין רבים מספור, כי יש לעקור מן השורש את

נגע האלימות שפשה בחברתנו. במלחמה זו מוטל על בתי המשפט תפקיד חשוב ביותר, שעיקרו הוקעת התופעה וגזירת עונשים מחמירים על אלו הבוחרים לנקוט בדרך האלימות...אף אם נניח כי המתלונן נהג שלא כשורה במהלך האירוע, אין בכך בשום אופן כדי להצדיק את התגובה האלימה והבריונית מצד המערער..." [ר' ע"פ 8991/10 מכבי נ' מדינת ישראל (מיום 27.10.11)]:

32. על נסיבות ביצוע העבירות במקרה דנן עמדתי בהרחבה בפסקאות 21-22 לעיל, ואיני רואה צורך לחזור על הדברים.

33. בנסיבות עניינה של הנאשמת, אני סבורה כי על מתחם העונש ההולם המתייחס לכלל האירועים נשוא כתב-האישום, להיות **גבוה** יותר מהמתחמים שנקבעו עבור נאשם 1 ונאשם 2. אשר לנאשם 1, מתחם העונש ההולם שנקבע עבורו התייחס לעבירות של החזקת סמים לצריכה עצמית ושיבוש מהלכי משפט. אשר לנאשם 2, מתחם העונש ההולם שנקבע עבורו מתייחס רק לעבירה אחת של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, כך שמספר העבירות בהן הורשע נמוך יותר ממספר העבירות בהן הורשעה נאשמת 3. כן נאשם 2 תקף רק שוטר אחד, ומנגד נאשמת 3 תקפה שלושה שוטרים ועולה מעובדות כתב האישום כי מעשיה היו חמורים יותר ממעשיו של נאשם 2 וזאת בהתחשב בחלקה המשמעותי יותר בביצוע העבירות ובכך שכתוצאה מתקיפתה את השוטר סאמר הוא סבל מדימום רב באפו, אחת משיניו נשברה והוא סבל מכאבים עזים ומסחרחורות ונזקק לטיפול רפואי, מאידך תוצאת התקיפה של נאשם 2 את השוטר דאהש הייתה קלה יותר, אך העבירה בה הורשע נאשם 2 היא מסוג פשע.

34. בנסיבות אלה ומטעמי שוויון בענישה, ובהתחשב בחלקו של כל אחד מהנאשמים, אני סבורה כי **מתחם העונש ההולם בגין מכלול העבירות בהן הורשעה הנאשמת ונסיבות ביצוען נע** בין עונש של מאסר קצר אשר במקרים מתאימים יכול שירוצה בעבודות שירות ועד 14 חודשי מאסר בפועל.

חריגה ממתחם העונש ההולם והעונש המתאים

35. המחוקק קבע בסעיף 40ד' (ב) לחוק העונשין כי גם במקרה בו מעשה העבירה ומידת אשמו של הנאשם הם בעלי חומרה יתירה, אם הנאשם השתקם, או שיש סיכוי של ממש שישתקם, בנסיבות מיוחדות ויוצאות דופן יכול בית המשפט לקבוע כי העונש שיוטל על הנאשם יחרוג ממתחם העונש ההולם, וזאת מטעמי שיקום. אני סבורה שמקרה זה אינו נמנה על המקרים שיש להגדירם כבעלי חומרה יתירה, ועל כן הנאשם נכנס בגדרי סעיף 40ד' (א) לחוק העונשין, ודי בכך שהנאשם השתקם או שיש סיכוי של ממש שישתקם, כדי לחרוג מהמתחם ולקבוע את עונשו של הנאשם לפי שיקולי שיקום ללא נסיבות חריגות ויוצאות דופן.

36. אני סבורה כי הבעת רצונה של הנאשמת להשתלב בשיקום, נכנס בגדר חריג זה. קצינת המבחן התרשמה כי הנאשמת הצליחה לתפקד בתחום הלימודים והתעסוקה והללו מהווים גורמי סיכוי לשיקום. בסופו של יום קצינת המבחן המליצה להטיל עליה צו מבחן במסגרתו היא תשתלב בטיפול פרטני. לכך מצטרף חלוף זמן משמעותי מאז ביצוע העבירה של למעלה מארבע שנים. לסיכום, המלצת שירות המבחן

היא לענישה שיקומית וכאמור אין מדובר בנסיבות במדרג חומרה גבוה.

37. עוד עומדות לנאשמת נסיבות רבות לקולא ובהן עברה הפלילי הנקי, סיועה בפרנסת משפחתה ואחיה, לקיחת האחריות למעשיו וחסכון בזמן שיפוטי. כמו כן שירות המבחן בא בהמלצה חיובית בעניינה. עוד התחשבותי בנסיבות חייה הקשות העולות מתסקיר שירות המבחן. כאשר אביה אמה ושלושה מאחיה נפטרו. הנאשמת רווקה ולה ילדה בת 14 הסובלת מבעיות רפואיות.

38. יחד עם זאת עולה מתסקיר שירות המבחן כי הנאשמת צמצמה מאחריות מעשיה וייחסה למתלוננים אחריות על האירוע, עודשקלתי את הצורך בהרתעת הרבים ואת הצורך לשרש את תופעת האלימות הנפוצה במקומותינו העלולה להביא לידי תוצאות חמורות.

39. לכן בהתחשב בחומרת המעשים מחד, ומאידך, בהתחשב בשאיפתה של הנאשמת לשיקום, אני מוצאת לאמץ את המלצת שירות המבחן ולחרוג מהעונש ההולם מטעמי שיקום, שכן שליחתה למאסר, גם אם ירוצה בעבודות שירות, תשיג לאחר הליך זה.

40. לפיכך אני מטילה על הנאשם את העונשים כדלהלן:

א. שירות לתועלת הציבור בהיקף של 180 שעות במתנ"ס פיליפ לאון.
אם יהא צורך לשנות את מקום ההשמה, יבצע שירות המבחן את השינוי, וידווח על כך לבית המשפט.

ב. צו מבחן בעל אופי פיקוחי 'למשך שנה מהיום.

ג. הנאשמת מזהרת כי אם לא תשלים את צו השירות לתועלת הציבור, ידון עונשה מחדש.

ד. 6 חודשי מאסר. הנאשמת לא תרצה עונש זה אלא אם תעבור בתוך שנתיים מהיום על כל עבירת אלימות למעט תגרה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ח' תשרי תשע"ו, 10 אוקטובר 2016, במעמד ב"כ הצדדים והנאשמת.